

Latinske Version.

Holger Sandvad II G. bl. ops.

Version Nr. 1.

8. Oktober 1909. Ostermanns Læsebog.

Cap. 4, de Aristide. St. 31. L. 1-10.

Da Heræus, som vi ovenfor ^{havde} har (omtalt det, ovenfor
i året 480 før Christi Fødsel havde ført en
stor Flot ind i Attika, og hans Flaade havde
indesluttet Grækernes Skibe i det øndvre Farvand,
som er) imellem Salamis og Fastlandet, sejlede
Aristides, som var i Landflygtighed paa Gen
Aginia, i en ^{mindre Fartyg} Baa, midt igennem Perseus Flaade
til Themistokles, for (at man) i det mindste (kunde)
hjælpe Grækerne med Raad, da man ikke kunde
hjælpe dem med Vaaben. Der blev ogsaa givet
ham Adgang til Raadslagningen af Eurybiades, og
da man var bleven) opfordret til at udvikle, hvad der

Themistokles

han selv mente, ^{støttede} bekræftede, han Themistokles's
Mening og udtalte, at man havde kæmpe med
Perserne ved Salamis og ikke ved Tangen ved
og Korinth.

Version Nr. 2.

Til d. 22. Oktober. 1909. De Pericle. St. 48.

Det vilde være for vidtløftigt at ^{fremstille} udsikls,
hvor mange Togter Pericles gjorde for ^{igen} at
bringe de ^{Forbundsfæller} allierede, som havde løsrivet sig
fra Forbundet med Athenienserne, til Lydig-
hed, og ved hvilke ^{Forføresker} Bedrifter i Krig og Fred
han sørgede for det offentlige Vel. Dette ^{et Træk}

Med de heraf synes - , er, at synes (dog) især at være beundringsværdigt i

at man forudsaa, at det vilde komme en Krig engang
mellem Athenienserne og Spartanerne om ^{den} Over-
sende ^{den} Skilling
dverrdømmet i Grækenland. Derfor befæstede
man baade selve Byen, fuldenotte de Mure,
som forbandt den
hvormed den forbandtes med Havnebyen
Piræus, forigede Skibenes Antal og samlede
saa mange Penge, at det dengang, da sin
Krig udbrød, fandtes 6000 Talentus i det
fælles Skatkammer, det imidlertid var bleven
overflyttet fra Delos til Athen

Version Nr. 3.

17 d. 29 Oktober 1909. De Pericle. St. 49.

Den Krig imellem Atheniensere og Spartanere,
som man plejer at kalde den peloponnesiske, begynde
i Aaret 431 før Christi Fødsel og blev føit lige
til Aar 404 med den største Tappshed for begge
Sider. (Thi da man ^{efter at} ~~da man~~ nemlig) i de første 10 Aar havde
kæmpet med lige Held, blev der i Aaret 421

Stater

sluttet Fred paa de Betingelser, at begge Partier
skulde ^{have} beholde de Besiddelser, som de havde haft
før Krigen, og at Fangerne skulde gives tilbage uden
Løsepenge. Senere blev imidlertid Atheniensere

havde ikke Lykken med sig sigte af Ulykke, og det navnlig af den
var en Pom... trængt Grund, at de savnede Pericles's ^{Ledelse} Raad. Thi i Aaret
var der trængt 430 trængte en Pest ind i Staden, som man sagde,

at nogle Skibe havde medført fra Egypten eller Egypten og.

Asien. Denne ^{hede} skemne Sygdom, af hvilken ^{saere} overmaade

mange Mennesker, (^{de} foriblandt Perikles's Løster og

toende Sønner, blev borte, angreb ogsaa Kampel.

Og skönt man vel kom sig af den, medbrød var hans Kraft dog

den dog hans Kræfter i den Grad, at man i saa nedbrudt.

det følgende etas afgik ved Døden som en

Olding paa mere ^{over} end 70 etas.

ny

Version Nr. 4.

Til d. 12 November 1909. De Alkibiades. St. 51. L. 6-20.

Efter Alkibiades's Raad erklærede Athenianerne
i Art. 415 Syrakusanerne Krig, og han blev selv
udvalgt til at føre denne krig, med to Med-
anførere. Da nu Flaaden allerede stod i Begreb
med at sejle ud af Haven, handlede det,
at ^{næsten} omtrent alle de Hermer, som fandtes i
Byen Athen, blev slaaede i Stykker i ^(og samme) en eneste
Nat. ^{te} Daa det tydeligt nok var bleven forovret
af en talrig Sammensvergelse, betoges Mængden
af Frygt for, at de, som havde været at udføre
saa stor en Forbrydelse, ^{skulde kunne} kunde undestygke
dit ^{- o: plebis -} menige Folkes Frihed. Dette syntes
^{mest} høj Grad, at gaae paa Alkibiades og hans

Syrakusanerne

ikke kunde være bleven ud-

ret undtagen af --

idét [; end en (almindelig) P. ellers er]
Kunnet, fordi han var magtigere end ^{en} (nogen) Privat-
mand. Thi han havde knyttet mange til sig gjort sig forbundne
ved sin Gavnildhed (men), endnu pleses
Yndest og Taknemlighed havde han erhvervet ^{mel} erhvervet Taknemmel.
sig ved sin Vidskabshed: ^{paa Torvet} Retssager, og han ² hos alle havde han vakt
havde opfyldt (alle) (med en saa stor Beundring ² saa stor en B. (for sig)
ring for ham, at han, ^{blev Genstand for almindelig Op-} saa ¹ ofte ¹ som han straad: [var straad]
teff frem for Offentligheden, tiltrak sig Folks ^{kom ud af sin Bolig}
Opmarksomhed, og at man ikke ansaa nogen i
Borgerkabet
(Staten) for hans Lijemand. ig:

Version Nr. 5.

Til d. 26 November 1909. De Lyzandro. St. 64.

begav Freund Lyzander vendte tilbage til Sparta, begav

en af Persekongens Statsråder ^{en af Persekongens Statsråder} henvendte sig til Pharnabazus, ^{en kongelig Præfekt} og bad ham om, ^{at give sig} at han vilde give ham et Brev

med til Ephoreerne, hvori man beredede, at

Forbandsfælle ^{Erstatning}ne ingen Uret havde lidt af Lyz-

sanderi. Idet man ^{blev hørt - og affattede} tog sig efter dennes Forsøg,

forfattede Pharnabazus et langt Brev ^{paar en vidtløftig} med mange

^{Meget} Ord, hvori man havde ^L henvendt sig til Kongerne. Da

^{nu} Lyzander havde læst og billiget dette, sag om:

byttede Pharnabazus det, medens det blev forseg-

let, i al Hemmelighed for ham med et andet

et andet p., som - som var forseglet i Forvejen, ^{og som var} af lignende, ^{samme} Skrivelse

og ^{lignede det andet saa meget} af saa stor Lighed, at det ikke kunde skelnes

for det, og i hvilket man havde skrevet ^{ud-} nøj: oprindelige
^{hørligt} agtigt om Lyсандers Havesøge og Frolighed.

Da Lyсандer var kommen ^t hjem, begav man sig kommet
til Ephorene, og ^{offent} (da) man der havde sagt, hvad
man vilde, om sine Bedrifter, ^{overrakte han} (gav han dem) som

Vidnesbyrd Pharnabazus's Brev. Da Ephorene havde
de læst dette, gav de det til Lyсандer selv,

at man kunde læse det. Saaledes ^{blev} var ^{han} sig selv
uden at ane det sin egen Anklager. Men

Ephorene fortog man Magten, og havde det Rædselsfulde
Decemvirherredømme, som man havde indsat i Timandstyre

mange Byer, og tilbagegav Athenienserne, som

havde fordrevet de 30 Tyranner, Frihedens. ^{ij:} . . . i tekst 903)

Version Nr. 6.

Til d. 4 November 1909. De Lyoandro. St. 63. L. 5-17.

Da han nu indsoaa, at dette ikke kunde ^{lade sig gøre} (ske)
uden ^{Støtte af} Hjælp fra Oraklet, hvis Svart Lakædæmo-
nionerne tog meget ^{hvilgende megen Vægt} Hensyn til, saas begav han
sig til Delfi og forsøgte med Penge at bestikke
Præsterne til at sige, at Lakædæmonionens Konger
burde udvalges mellem alle Spartanerne. Da
nu dette ikke lykkedes for ham, drog han
til Dodona. Efter ogsaa at være bleven ^{have faaet afslag af} (tilbage)
derfra ^{rejste han} Jupiter vist der, (begav han sig) [til Afrika] til Jupiters
Flammens Tempel, ^{i Afrika} fordi man mente, at man
lettere vilde kunne vinde Afrikanerne for sig
med Penge. Men de ^{derrorende} Præster [som var der] afviste ikke blot hans Gaver, men sendte

(endogsaa Gesandter til Sparta, som skulde anklage
ge Lyoander, fordi han vilde have bestaaet havde villet b.
Jupiters Præst. Skint Lyoander blev frikendt for Jupiters
denne Forbrydelse af Dommerne, afholdt han sig
en Tid lang fra offentlige ^{deltagelse i Statsret} Aevr. ij

Version Nr. 7.

Til d. 14. 1. 1910. Caesars: Belli gallici. Lib. I. capp. 43.

Paa Belejringens syvende Dag blæste det op
til en heftig Storm, og de (Angribene) begyndte
nu med Skyde at kaste glødende Kugler, som
var støttet af Lue, og ^{sende} glønde ^{ind} Kastespyd paa Lejrs-
bagværkene, der efter gallisk Skik var tabkede
med Staa. Dioc fængede hurtigt Ild, og

Takket vare den heftige Blaat forplantede de
Ilden til ethvert Sted ⁱ af Ljeren. Med et ^{meget} højt
Raab, som om Ljeren allerede var vunden og sikker,
begyndte ^{de} ^{at skubbe} første Tjindorne Angrebsstaerne og Skærmstige for
og [begyndte] at ^{soge at naa op paa} [bestige] ^{de} Volden med Stormetige.
Dag var Soldaternes Tapshed saa stor og deres
Kandonsværelse saa udmærket, at ikke blot ingen
gik ned ^{men} sig tilbage fra Volden, ja at ^{meget} næsten ikke engang
nogen saa sig om, skint de fra alle Sider blev
stegte af ^{Lueen} (den stærke Ild), overvaldedes ^{med} af en
meget stor ^{videte} Mængde Kastespyd og indosa, at alt deres Tros
og hele deres Ejendom brandte op, men at alle
dengang kæmpede saare heftigt og tappert.

Version Nr. 8.

Til d. 21-1-1910. Jøtsgaards lct. Læsebog Nr. ~~XXX~~. L. 49-66.

Themistokles.

Alligevel undgik han ikke sine Medborgers ^{Arind} Flad.

Thi paa Grund af den samme Frygt, hvorved Mtl. i Følge hvilken
hendes var bleven dømt, blev han udgaget af ^{udstedt af Borgersamfundet} Staten

ved Ostrakismen og flygtede til det folkerige for at hede maatte

Argos. ^{Medens} Da han her levede i stor Anseelse paa palade Athen og dog

Grund af sine mange gode ^{borgertlige Dyder} Egenskaber, sendte

Lakedamonierne Gesandter til Athen, som i ^{for at a. ham i h. Fr.}

hans Fravaerelse skulde anklage ham for at have

^{indgaaet et Komplot} stiftet et Forbund med ^{Perserkonger} Persernes Konge i den

^{overfalds og underkue} Hensigt at (besjære) Grækenland. Skint man var Efter denne Beskyld.

uskuldig i denne Forbyrdelse, blev han dømt for ning blev han i sin

Forræderi. Saa snart (som) han hørte dette, udvandre Fravaerelse

saa, at han ikke ^{droede} man til Korkyra, fordi man ikke mentte, at
han var tilstrækkeligt i Sikkerhed i Argos. (Efter
at) man ^{lagde} der havde [L.] lagt, Maake til, at de
ledende Mand paa denne J var bange for, at
Lakedaemoniere og Atheniere skulde erklære
tog han sin Tilflugt dem Krig for hans Skyld, flygtede man til
Admetos, ¹ Molossenes ² Konge, hvis Gæstevæn man var.
Da han var kommen ^{kom} hertil, og da Kongen for
øjeblikket var fraværende, greb han dennes eneste
Datter og ilede med hende ind i et helligt
Rum, som ^{betragedes} æredes med den dybeste Orlovighed,
for at Kongen, naar man først havde taget
imod ham, skulde beskytte ham med saa meget
of desto større Samvittighedsfuldhed.

Version Nr. 9.

Til d. 4. - 2 - 1910. Fortællelse af forrige Version. Lin. 66 - 83.

Derfor gik han ikke ud, førend Kongen med Forsikringer tog ham under sin Beskyttelse, hvil. Flaandslag ken ~~flaand~~ ogsaa trofast ydede. Thi da Themistokles ~~denne~~ bli^g fordret offentligt udleveret af Athenianserne⁹ bedre aktivet og Lakedamonierne, forsaadte ^{kongen} hin ikke den ^{sin kuelende Gest} bon. faldende ^{varde ham ad, at han skulde} eller opfordrede ham til at sørge for sig men selv; thi, sagde han, det ^{varde ikke let lade sig gøre} var vanskeligt, at ~~flaand~~ (Themistokles) kunde opholde sig sikkert paa et saa nærliggende Sted. Derfor befalede han ham at drage at han skulde ledsage til Pyana og ^{med} gav ham den ^{saa meget værdt Følge, som egnet tilstrækkeligt} nødvendige Eskorte. ^{Th.} ^B Her gik han omfford i et Skib, ^{af hvis Besætning ingen} kendte ham for ~~denne~~ alle Sjøfolkene. Da Skibet af et meget stærkt Uvejr blev ^{nu} for afsted mod Naaxo, hvor Athi:

nicensens. For dengang ^{stod} var, forstod Themistokles,

at han var ² dødsens, hvis han kom dæken.

Saaledes var han sig ² nødsaget til (og han ingewanten Udvej end) var

denne Neds. oabntans: Tvunget af Nødvendiguden aabenbarde han, hvem

han var, for Skibets ^{Skipperen} Kaptajn, idet han lovede

denne skamt (mangt og) meget, hvis han frelste ham.

Men ^{Manden lod sig gribe} him, der blev bevaget, af en saa becomt

af Medlidenshed Mands Nød, holdt Skibet for Anker ^{paar dybt} (i rum

en Dag og en Nat; i rum Vang) langt fra Pen) og tillod ikke, at nogen

kommer gik forfforde. Derfra kom ³ han til Epuros og

udskibede der Themistokles; denne gjorde ham senere

af. re Gengald for ^{de ydede Tjenester} (hans fortjinstfulde Handlinger).

Version Nr. 10.

Til d. 11 Februar 1910. S. XXXV L. 1-17.

Epaminondas

Da Thebaneren Epaminondas førte en Flot
ind ^{ind} i Peloponnes ^{paa} ^{forat gaa} mod Lakedamonierne,

havde han to Medanfjere, af hvilke Pelopidas,
en dygtig og energisk Mand, var den ene.

De disse ved (deres) Modstanderes Beskyldninger
alltsammen var blevet Genstand for Uvilje, og

^(overbefalingen) Kommandoen af den Grund var blevet taget
fra dem, og (da) andre Anfjere var traadt
(ind) i deres Sted, da adlød Epaminondas ikke

tikkel Folkets beslutningen, overtalte sine Medanfjere
til at gøre det samme og ~~fuldførte~~ ^{fuldførte} den
Krig, som han havde ^(paataget sig) ^{han bløvenemlig var} begyndt. Thi han indsoa,

at hvis han ikke gjorde det, vilde hele Flænen
som Følge af. gaa til Grunde paa Grund af etnernes

Ufstand og Udmæltens Ukyndighed i og ringe Kendskab til Krig. Det var ^{gældte}

nu en "Lov i Theben, som fastsatte ^{Døds-} (Piden
straf
som Straf), hvis nogen beholdt Kommandoen

ud over den i Loven fore-
skrevne Tidsgrense

længere, end det var ^{afgrænset [ford]} fastsat ved Lov. Da

Epaminondas begreb, at denne Lov var ^{is. givet} foresat

for at ^{væstaze Almenvellet} oprettholde Staten, vilde han ikke,

at den skulde gøres gældende til Statens

Fordær, men beholdt Kommandoen fire Maas

^{og} nedre længere, end Folket havde ^{beholdt} forordnet.

Version Nr. 11.

Til d. 25-2-1910. Fortættelse af sidste Version L. 1-37.

Efter ^{Hjemkomsten} (at de var vendt hjem,) blev hans Med-
ansfører anklaget ^{i d. Anklage} efter denne Beskyldning. Han
tillod dem nu at lægge hele Ansvaret over paa
ham og at påstaa, at deres Ulydighed mod Lovens
skyldtes ^{de andre} Pariserne fra ham. Da nu hine ved dette
Forvar ^t ^{fikende for Tiltalen} (befriede for Fær), mente ingen,
at Examinandos vilde give Møde i Retten, ^{idet de troede, at han} fordi han Examinandos.
ikke vidste, hvad man skulde sige. Men man
^{mødt} ^(netop) ^{for Domstolen} ^(indrømmede alt, hvad var)
(indfandt sig) dog (i Retslokalet), ^{brøgtede} intet af
det, som Modstanderne lagde ham til Last, ind-
^{stod} ^{til}
rømmede alt, hvad hans Embedsbrøder havde sagt,
og vøgrede sig ikke ved at ^{udstaa} underkaste sig Lovens
Straf, men bad dem om det ene, ^{han} at de vilde

skriet paa hans Gravmale: „Epaminondas ^{er blevet} blev
 straffet med Døden af Thebanerne, fordi man
 drang dem - til at o-laa samlende dem ved Leuktra og slog Lakedamonierne,
 hvem ingen af Bøtterne, for han blev Feltmarsk,
 (saa meget som at se paa) ^(Slag)
 vovede at se (dristigt) i Gjenne i Kamp, og
 fordi han ved eet ^{et eneste} Slag ikke alene reddede
 Theben fra Undergang, men ogsaa befriede det ^{hede}
 hele ^{ledsigt - s Frihed} Grækenland og i den Grædd gennemførte
 begge Parters Interesser, at Thebanerne angreb
 Sparta, ^{medens} og ^{at} Lakedamonierne maatte vare tilfredse,
^{om} hvis de kunde ^{udgaa tilintetgjordes} (klare sig selv), og fordi man
 ikke holdt op med at føre Krig, førend man
 efter Moseenes Gennemsejning indsluttede disse (Sparta
 tanoms) By ved en Beligjring. ¹¹

havde indsluttet og belejret d. By
 mg

Version Nr. 12.

Johrgaards Lesebog Nr. XXXI L. 1-15. Tid d. 11-3-1910.

Under den peloponnesiske Krig sendte Athen
mændene efter Alkibiades's Raad og ^{Forslag} Tilskyndelse
en Krigserklæring til Syrakusanerne, ^{og} han blev
(nu) selv udvalgt til at ^{led} Førelsen af denne Krig ^{hvorhos det blev} og der blev
deuden) givet ham tre andre Embedsbroder, Nicias
og Lamachus. Medens det blev gjort Forberedelse
hertil, handlede det, ^{for} end Flaaden kunde sejle til denne. ^{og} se det
ud, at alle de Skibe, der fandtes i Byen Athen
blev omstyrkede i en og samme Stet. Da det
var ^{isjersynligt} [viste sig], at dette ikke kunde være blevet forøvet
undtagen af en Sammensværgelse, som ikke kunndes stor. I mellem mange
kom ind under Privatlivet, men under Offent. Mennesker
ligheden, betoges Mængden af heftig Frygt for, at

der skulde opstaa en eller anden uventet
Voldshandling
Træng i Staten, som skulde undertrykke Folkets
Frihed. Dette syntes nærmest at passe paa
Alkibiades, idet han efter Folks Mening baade
var magtigere og ^{(en) større (Personlighed)} [mere indflydelsesrig] end en
Privatmand. Thi mange havde han knyttet til sig
ved sin Gæmtilhed ^{og} endnu flere havde han
gjort til sine Venner ved sin ^{Silhænger} Virksomhed
paa Torvet.

Version Nr. 13.

Til d. 12-3-1910. Fortættelse (Skrævt paa Skolen)

Følgende heraf var

Denne Omstændighed medførte, at han blev
Genstand for almindelig Opmærksomhed. *hver*
Gang han traadte frem for *viske sig uden for sit Hjem* Offentligheden, og
at man ikke ansaa nogen i Borgereskab
for hans Lige. Derfor ^{man} satte de ikke alene
det strøtte Haar til ham, men ^{man} nærede ogsaa i høj
Grad Frygt for ham, fordi han haade var i
Stand til at *gøre saare meget Fortrød og [at gøre Gavn i høj Grad]*
Lokade og gøre dem saare meget!

Ogsaa blev han lystalt, fordi man efter Ligen: Hans Navn blev ogsaa
de *hemmelig Gudsdyrkelse* afholdt Mytiske i sit Ligen, hvad der
var en Lynd efter Atheniansernes Skik og Brug,
og dette, mente man, *skyldtes ikke religiøse Motiver, men*
havde ikke noget at gøre
skete i en Sammensværgelses Tjeneste
med Gudsdyrkelsen, men derimod med Sammen:

svargelsen).

han af H. halth hørdelig
af Udmær

I denne Anledning blev (de Vrigt en heftig

Anklage imod ham) i Folketsamlingen.

Imidlertid ^{stod} (var) Tiden til at drage i Krig ^{for Døren} for de andre

betragede denne Krig

I det ^{Altselv} (han) nu overvige denne Sag, og ^{da han} vidste

(ret god Besked med sine Medlemmers & Advan

^{af Vane} (Skik og Brug, fordrade han, at de, hvis de havde

at det skulde foregaa i Sinds at inadvorte noget imod ham, heller
eller anden ^{Forsømmelse}

om ham

skulde indlede en Underøigelse mod ham, men

han va til Stede, ^{i Hensigt for at man - anklagede ham} ^{under hans Favorelse} end troede, at anklage ham) med

en af Hadets diktret Beskyldning. i

Kæson Nr. 14.

Tild. 8-4-1910. Fortællelse af sidste Kæson. L. 29-44.

Avindsmænd blev enige om

Men hans Venner antog, at det var rigtigst for

Gjællikket at beholde sig roligt, (^{idet} fordi) de indsaa, at
man ikke kunde volde ham nogen Skade, og ^{vedtog} ~~de~~

~~ment~~ at man havde afværet det (Tidsrummet), da

Flaaden var ^{løbet} gaaet ud, for at angribe ham under

hans Fraværelse, og ^{det} oaaledes gjorde de. (The) ^{først} efter at

han efter deres Mening var ankommet til Sicilien,

anklagde de ham, medens han var borte, for at anklagede

have øvet Vold imod ^{høvd helligt var} hellige Genstande. Da det ^{nu}

i Anledning ^{heraf} (af denne Sag) var blevet sendt Bud

til ham ^{fra} Gensigtinden, at man skulde vende hjem ^{over Ny} ^{til} Sicilien med den Befaling

for at staa til Regnskab, og ^{da} man havde ^{tillystfuldt} ^{gode} skint

grundet) Haab om at udføre det ham overdragne

Flere godt, vilde man ikke være ulydig, men gik
om Bord i et trædaaret Skib, som var udsendt for

at føre man hjem. Paa dette ^{Om Bord paa} ^{sejlede han over} (blev man ført) ^{til}
Thurion i Italien, og da man i sit stille Sind ^{ikke}
^{hævede}

ubegrænsede Tøjlesløse ^{vejede} sine Medborgers umaadelige Vilkaarlighed og

fandt man det heldigt ^{beholdt} Gæsonhed overfor Stormand og munt, at det var
at - og derfor - ^{henholdt} mest formaaltjinsligt at undgaa det Uvej, der hang

over hans Hoved, listede man sig ^{i Land} nemmeligt bort fra

sine Bevogtere og kom derpaa først til Elis, ^{begav sig} borte

^{med} ^{efter} derpaa til Thurion.

Version Nr. 15.

Jotsgaard. Et ~~st~~ Androchus og Linn. L. 1-17.

^{Saa} I den (meget) stor Rundebane opførtes der en (kampelig) ^{storsødet Dyrekamp forestilling} organg

for Folket (bestaaende af en saare pragtig Dyrekamp) til Forlystelse

Mange rasende Vildedyr var der (til Stude), ^{ogsaa} (Uhyre af højt samlede

fremragende Størrelse, og de udmærkede sig alle

enten ved ^{ualmindelig} Legembygning eller ved Vildhed. Fremfor

alle ~~de~~ andre vakte dog Livens ^{stammelige Raseri} Grømhed, Beundring,

^{blandt dem igen} og (mere end alle de øvrige (Linn)) en enkelt Denne

en Linn tiltrak sig alles Opmarksomhed og Blikke ved sine tiltrukket

Kroppens Kraft og magtige Størrelse, ved sin frygtlige

klangfulde Brummen, ved sine Muskelpuder og ved Vækkens rængende

bølgende Flaarfyldte. Til Dyrekampen var der (sammen med) Bestemt til D.

adskillige andre blevet ført en Slave ind, tilhørende

en forhennevende Konent / Denne Slave har Navnet

Androclus. Saa snart ^{den omballe} Læin & havde faaet Dje
paa ham fra det fjerne, stod den pludseligt ligesom
fuldendt. næret beundrende, og dernæst nærede den sig ^{sindigt} sagte og føde-
ligt, ligesom undersøgende | til Manden. Derpaa giver
den sig til at vifte ^{ven} roligt og indemigende med Flæm
efter loynde Flæms Skik og Laavans, stryger sig
(tat) op ad Mandens Legeme og slikkes blidt hans
Ben og Flæms, medens man allerede er halvdødt af

mf. Frygt.

Strikken er ved at blive for lille. Trækpapier savnes.

Fortsættelse. Jotegando Laabog St. XLI. L. 18-38.

Under disse indomigende Lader af det saa

*2. Ved Mennesket angaar, Ankommer
de., medens han endelig bliver
redegjort af at see tydeligt. Der
dys, til sig selv igens*

grumme Vilddyr genvinder Androclus det tabte

*vetter han glemte med Løvens og betragte
hvor han glemte*

Mod og lidt efter lidt hæver han atter Blikket,

for at betragte Løven. Da kunde man, efter

beholdes M. og L., eller at de havde fundet ligesom en Gøttendelssted til

at en Slags gensidig Undersøgelse var sket, have

tygge Tivv. en faldt af Glæde og jubel

set Mennesket og Løven glade og fornøjede.

Ved denne ligefrem saa beundringseværdige forundselige

Tildragelse blev de opløftet, valdsige Raab af

Folket, og Androclus blev tilkaldt af Kyseren

og udspurgt om Grunden til, at [dette] blinde den

glubende Løve havde skaanet ham alene. Da

fortæller Androclus en besynderlig og mærkelig

Begivenhed. "Da min Flere," sagde han, "tog

stygide

med proconsularisk All. Provinsen Afrika i Besiddelse som Følge af sin og Pinen i Saaret."

Myndighed som Proconsul, blev jeg des af hans
vet færdige og daglige Maade Tugt tvungen til at
flygte, og for at mine Skjulesteder kunde yde mig

min H. ^{hendes Sj. for sig var mere i S. over} mere Sikkerhed mod min Hære og mod hvent
Lands Stattholder, ^{tyede} [flygtede] ^{de Stater og} jeg til Sletternes og
^{Landskaber}

^{kom til at mangle} Ørkensnes Ensommelighed, og hvis jeg Maade mangle
Føde, var det min ^{klægt} Plan at søge Føden paa en

eller anden Maade. Da ^{hinder} fandt jeg i den ^{under M-s nærheden} Hef:

(Brand) ^{Blid} tige og brandende Middagsod en ^{Slags H., der kan findes og} vis ^{ved sig til Skjulested} afsides liggende
Hule fuld af Smutkuller, og jeg ^{gaar da helt} (begiver mig)

ind i den og ^{hopper mig ud i dens Indgang} gemmer mig. Ikke ret lange
efter kommer ^{en} (imidlertid) denne ^{lovens her} Løve til den sam:

me Hule med den ene ^{Sot} Fod lammet og blodig og udstøden:
de Sten og ^{Braun, hvormed den ynkter sig} en belagende Brummen over Smerten

Version Nr. 17.

Fæstetilsættelse. Julegaardens Laarboj L. 38-59. St. III

Og lige i det Øjeblik, han først - , følte han Skæk og Rædsel, sagde han.

Og han fortalte, at han blev forskrækket og angstelig til Mode, da han først fik Gje paa Løven, der næmede sig. "Men, ^{vedstaa} sagde han, " da Løven efter at var traadt ind i ^{Halv} (sin Bolig), der

var umiddelbart indlygende som det af selve Sagen var klart, var dens Bolig, egen, ^{mens jeg} (der) søgte at skjule mig, næmede den sig rolig og venlig, og den syntes at vise mig om

løftede Fod for ligesom at bede om Hjælp. Da jeg trak jeg en valdig Splint ^{ud} / der ^{sad} fast i Løvens despladen af Dyrets Pote, ^{og} proccede den Materie

og at række den frem løftede Fod for ligesom at bede om Hjælp. Da inderst i Saaret

der havde samlet sig, ud (af det ⁱ ^{af} Saaret)

hvo spaa jeg mere omlygg. ^{ret} Vidensende dette ^{grundigt} dybt uden langve at være

videre lange og tørrede Blodet af. Da den nu

lygt-

fulle sig
blev hindret ved dette mit Arbejde, anbragte den Behandling med P. i

Poten i mine Hænder, lagde sig ned og ^{fulgte til Rom} laar ro. mine H.

ligt, og fra den Dag af levede jeg og Löven
i hele tre Aar i den samme Hule og ^{af} (ved) den ligesom ogsaa.

samme Føde. Thi (den bragte de lakroste Pile) af
de Fys, som den ^{fangede} fangede, til mig i Hulen, og ^{bar} den stadig de federe Dele

den oprøste mig, idet jeg af Mangel paa Ild

^{tørrede} (røstede) dem i Middagsoolen. Men da jeg ^{onsider} (nu)

blev ked af denne dyriske Livemaade, forlod jeg ^{engang}

da Löven var gaar ud paa Rov, Hulen og blev,

da jeg havde tilbage lagt omtrent tre ^{rejsor} Dagesmarcher,

opdaget og paaagret af Soldater og først [til

min Herre] fra Afrika til [Rom] min Herre i Rom. ud

Version Nr. 18.

Fortællelse. Gøteborgs Lærling St. III L. 59-71.

ogaa denne Lære. ² Han sørgede for straks at faa mig dømt til ¹ Viden
 og overgivet til Skuepladsens Byg og Lærher
 blev fanget og at den nu er, som jeg dengang skiltes fra, ogsaa i Fangenskab
 gør mig G. Vhar ydet mig Gengæld for min Hjælp og Læge
 "behandling"
 kunst.

Peter fortalte Androclus; og alt dette ^{te} blev skrevet
 op og meddelt til Folket, ved at Tavlen blev baaret
 omkring; [og] Androclus blev ^{nu} sat den Grund paa
 alles Forbin løsladt og ^{løst} friet for Straf, og Livet
 blev skænket ham med Folkets Bifald. Senere

Jæser.

saa man [at] Androclus og Livet, der var bundet
 med en ^{spinkel} Tynd Rem, [og] ^{gaa} rundt i hele Byen
 omkring Udsalgstidene, [at] ^{medens} Androclus fik Penge forænt,

til Beværningens

(at) Løren blev overstrøet med Blomster og (at) alle/ovvæl

sagde, naar de mødte dem: Det er den Løren, som Pette
er gæfven med
var Vært for et Menneske, og han ^{det} er den
Menneske ^{var Lovens høje} »
Mand, som helbredte Løren.

Værsion Nr. 1

Livius. ~~XXVIII~~ Bog. Cap. 46. 7-11 incl. Til. 30. 8. - 1910.

Da ² Flamincus ³ Soin, ¹ Magos samme Sommer
 havde samlet det unge Mandskab fra Menorca,
 hvor han havde ligget i Vinterlejr, og anbragt
 det omfjerd paa Flaaden, førte han 12000 Fodsoldater
 og omkring ved 2000 Ryttre over til Italien paa
 ca. 30 Krigsskibe og mange Transportfartøjer
 og indtog Genua ved let⁺ pludselige Ankomst, ⁺ sin
 da der ingen Tropper var til at beskytte Kystrim
^{lytderop}
^{derpaa landede han med Flaaden paa}
 Perfra førte han Flaaden til, Alpes Liguriens
 Kyot for at prøve, om man kunde ^{vække} foranstaltte
 es ^{Rejsninger}
 nogle Uroligheder der. Ingaunens - denne Stamm
 hører til Liguriens - førte paa denne Tid Krig med

Jamnu S. satte - fra - , og
 hvorfra han medtog
 hvor han indskibede en Del udskroet
 Mandskab paa sin Flank, over til G.,
 idet han medførte - , og vel
 sin - indtog her -

Bjerg-Exantereene. Efter at Pognen nu altoaa

✓ til Forvaring

harde mentagt ^{det gjorte} noget Bytte i Alpebyen Savo og
laadt - bliv tilbaas ^{fra Post} stationen i Frigookibe til Beskyttelse, ^{medens han sendte} [sendte han]

de øvrige til Kastago for at beskytte Kysten,

da der gik det Rygte, at Scipio vilde ^{satte over} drage
Kant ^{han} discover, [og] gav sig til at angribe Bjerg ^{stammen} [og] boene

selv.

✓ Forbund

efter at have sluttet [Fred] med Ingaunone, hvis
Kendskab han foretrak. Og hans Flaa voksede

Tag for Tag, da Gallone strømmede sammen alle
, hidkomde ved det Ry, der omgav hans Navn.

6 Rigne fra ved [Rygtet om] hans Navns Ry.

Version Nr. 2.

Til d. 6 September 1910. Livius XXIX Bog. Cap. 28. 1-7.

Efter at Troppene var udskebte, ^{afstikker} slaae Romerne
paa de ni. ^{Bløje}

Løj i de nærmeste Højdedrag. Nu havde Allerede

Angst og Rædsel udbredt sig ^{ikke blot} (saavel) i ^{det aabne Land} Kyetotrak:

^{ved Kysten} ningene [som i selve Byerne] først ved Synet af

Flaaden og dernæst ved ^{den digmmedelære, hvorud man gik i Land,} Larmen af de landende / men ogsaa i selve Byerne

Thi ikke blot havde en ^{Vimmel} Svarm af Mand ^{isprængt} blandet

med Skare af Kvinder og Børn opfyldt alle

Kje rundtombning; men [der var ogsaa] Landmand, ^{og}

[som] ^{og} der ^{og} der Krag foran sig, saa at man sagde,

at Afrika pludseligt blev forladt. ^{Og} ^{og} [i] selve

Byerne ^{indjød} [udbredte] de en ^{større} (større) Rædsel, end de havde

^{alt undervejs} ført med sig; saeligt i Kastrago var Forvirringen

næsten saa stor, som om Byen var erobret. Thi ^{siden} [efter]

— 's Konsulat

at Marcus Atilius Regulus og Lucius Manlius var
Konsuler, altsaa i næsten 50 Aar, havde man in-
gen romersk [^{der} Tyrski] set med Undtagelse af ^{plyndret K.} Kapers-
flaade, hvis Besatninger havde gjort Landgange paa

og af hvis Mandskab Kyststrækningerne; og de var altid naart tilbage til
der altid var - Skibene med det Rov, som [Skabnen] Tilfaldet havde

Raadet spillet dem i Flende, forind Rygtet ^{bragte-paa Be-} hidkaldte
Landmandene; desto større var nu Flugten og Ang-

^{mang} b sten i ^{Stovestaden} (Byen).

Version Nr. 3.

Til d. 13 September 1910. Fortættelse. 7-11 incl.

Og der var sandelig hverken nogen stak
Flas hjemme eller en Anfører, som ledt man
kunde stille i Spidsen. Flascenbal, Gjøges og imod Fjenden
Søn var den allreførste i Statem ved Bygd
Ryg og Riddomme, ja ogsaa ved kongeligt
Svogerskab; men man huskede, at man
i adskillige Slag i Spanien var blevet
forjaget og slaet af hin samme Scipio, selv hin
og han kunde ligesaa lidt som Hærfører
maale sig med den anden Feltheere,
som (hans) i Hast tilvejelbragte Flas kunne
de maale sig med den romerske Hær.
Derfor (blev der givet Befaling til at holde

sig kampbreddt, [ret] som om Scipio straks
vilde gaa løs paa Byen, Postene blev i
Hast lukkede, [og] der blev opstillet beva-
nede Folk paa Murne og stillet Nætte-
vagter og Feltposter ud, og den følgende
Næt blev der vaaget. Den følgende Dag
anfaldt 50 Ryttere, der var sendt ud
for at spejde og forstyrre Landgangen (fra
Skibene), og Romernes Vagtposter. Thi Scipio
havde allerede sendt Flaaden til Utica og
[indtaget] de nærmeste Fløje, uden at man
saaledes var kommen ret langt bort
fra Fløjet; Han havde [anbragt] [noget]
paa destil passende Steder Rytteri paa Steder, der var skikkede til
Vagtposter, og sendt andre ud over Landet

ja
næste
Til Fløjet tog paa 500
"Opførsel"
sels
beoat
sels
dels
paa destil passende Steder
dels

beoat

Ballen

de næste Egne

for at gøre Bytte.

Rettelsen ufuldstændig

Version Nr. 4.

Til d. 27. Septembe 1910. Fortættelse. Cap. 29. 2-6.

Ikke blot nærgede Lepis ^{det arabiske Land} Agslandet, i Omegnen; men man indtog ogsaa Afrikans nærmestliggende, ret velhavende By, hvor der foruden det øvrige Bytte, som straks blev bragt omf^Bord i Lastskibe og sendt til Sicilien, blev [fanget] taget 8000 Prosumer til Fange, baade frie og Slaver. Dog var Masinissas Ankomst ved Felttoget's Aabning meget kækkommen for Romerne; [Som], herom n. fortæller ham er der nogle, der fortæller, at man

for R. ved F. Ma. Glædeligt var dog

(ikke) kom med ^{i det højeste} flere end 200 Ryttere ^{, medens} men
de fleste lader hans hove
de fleste bretter, at man havde) et
Rytteri paa 2000 Mand med. Da ^{nu} han
(imidlertid) var langt den mest ^{største} frem:

ragende af alle Samtidens Konger, og
da han i ^{ydde Ros og meget verdifuld Hjælp} høj Grad støttede de rom-
merske Interesser, er det nok Umagen

værd at gøre en lille Afstikker og
^{gennemgaa}

indførligt hvor udsæende en fortælle ^{om} det skiftende Fæld, han

Skabte, han - ^{medens} havde, da man mistede og generobrede

6 sit fædrene Rige.

Version Nr. 5.

Til d. 4. Oktober 1910 Fortsættelse §§ 6-12.

Medens han gør Krigstjeneste i
Spanien for Kartaginenserne, dør hans

Fader, som bar Navnet Gala. Riget

gik da ^{numidisk} efter Numidernes Skik over til

Kongens meget ældre (Fol) Broder Ogalee. Ogalees gamle

Da ^{ikke længe} Ogalee (kort) efter (og oaa) døde, overtog

den ældste af hans to Sønner, Capussa,

(den anden var kun et Barn) ^{det arvelige} sit Fædrene et rent Barn

Herredømme. Da han imidlertid mere fik ^{sad inde med Kongen} og end med Kongen

Riget i Kraft af ^{-s: usgentium-} Folkeættens end som Følge den nationale Arvefølge

af Popularitet eller Indflydelse, fremstod Magtsidder

der en ^{Person udvalgt} (vis) Magættelus, som var i Familie ^{(ikke var Kongehuset med) som havde regel af Kongehuset} med Kongættens, men som tilhørte en Familie ^{Plad i sine Arve}

med Kongættens, men som tilhørte en Familie,

- opløses bide -

sine Landsmand

i aaben Mark

hvornår det skulde være Konge.

Mazetullus.

Ydet beskædne

der altid var ^{hæderst} fjindtlig sindet mod den og
med skiftende ^{hæderst} Held kæmpede om Her-
redømmet med den, som da sad inde
med det. Øste at han havde ophidsset

Folkets brede Lag, hos hvem man havde
stor Indflydelse som af Folge af den

almindelige ^{hæderst} Uvilje mod Kongens, slog
man ^{i aaben Fjæde} aabenlyst Lejr og trang Kongen
til at (^{indlade sig paa} tage sin Tilflugt til) Slags og

kæmpe om Riget. I denne Kamp faldt
Capusa tillige med mange af Stormændene

Maculianus Folk ^(gav sig) kom ind under Ma-

gatallus's ^{Rædsel} Magt og Herredømme. Dog ^{an-} af:
tog han ikke Kongenavnet, men
holdt man sig for at kalde sig Konge,

og idet man nøjedes af med V Formyndere

navn, giver han^r Drungen Lacumage, ^r Kongetitel til Leo
som var tilovers af Kongeratten. ⁶ den eneste

Version Nr. 6.

Til d. 11 Oktober 1910. Fortsættelse. - Cap. 30. §. 6.

J Haab om Forbund med Karthaginiere:
somme gifter han sig med en adilbaaren Kvinde
fra Karthago, Hannibals Brodersdatter, som for
nylig havde været gift med Kong Agalces,
og fornyer det mangaarige Gaesterenskab med
Syrhax ved at sende Gesandter til ham, og
det er mod Masinisa, han forskaffer sig
alle disse Forbundsforleij.

alt sammen sejet, hvorefter han
søgte støtte til en Kamp med M.

Da ^{nu} Masinissa ^{hørte} havde hørt om sin Faders
broders Død / dernæst om sin Fatters Døds,
oatte han fra Spanien over til ^{Mauritanien} Marokko,
hvor dengang Baga var Konge. [Til Lin
for sine ^{nydmyg} Bønner fik han 4000
^{Maurer} Marokkanere af ham til Hjælp paa Mar-
chen; ² (det var ham nemlig umuligt at ¹
faa Hjælp til at føre Krig). Da han
i Foryien havde sendt Bud til sine egne
og sin Faders godvillige Venner, kom der
omtrint 500 Numidere til ham, da han
med de førnævnte ^{Fregter} var ankommet til
Rigets Grænser. Desfra blev altsaa ^{Maurer} Marok-
kanerne ^{derom} efter Aftale sendt tilbage til Kon-
gen, og skönt den Stykke, der havde indfjind-

de ydmygte
Ked at falde ham til Fode med
af denne opmærksomhed har ved at
falde ham til Fode med -
at faa -

Da han med dem efter at
have sendt Bud forud til
- var næret til - , sam-
lede de sig - om ham

det sig, var adskilligt mindre, end man havde
maakt, og saa lille, at man ikke med den rigtig²
vovede at indlade sig paa et saa betydeligt
Foretagende, gaar man ved Thapsus imod
den unge Konge Lacumages, der var paa
Vej Enods til Syphax; man mente nemlig,^{gode. Begynder paa}
at man ved at handle og ^{viske Handling} anstrenge sig
ville kunne samle Stridskraefter nok til ogsaa
at sætte et eller andet; Værk. 6

Som Regel bør Periodisidene Aaktfølge bevares.

Version Nr. 7.

Liv. Liv. XXIX. Cap. XXX §§. 6-10. T. l. d. 25-10.

Da Republikket i nød hast
var flygtet tilbage til Byen,
indtog M. og sin hær

medens han lod andre -
drabe

Efter at være opløst [tog] flygtede Flæren
ind i Byen, men Masinissa indtog ^{af kongens mand} / Staden
ved første Angreb, og (man tog imod nogle
le til Mærde
af de kongelige Tropper), som overgav sig, men
andre, som beredte sig til voldsom Modstand,
lod man nedbruge; Størstedelen - deriblandt
selve den unge Konge - ^{slap bort} [ankom] under For-
virringen ^{og nærde} til Syphax, hvorefter de jo før
først af Mærde agtet sig. Rygtet om, at
dette (ikke helt) ubetydelige Foretagende var
heldigt udført i Begyndelsen af Felttoget,
(medførte en Umind. i M. - s Hædering), som at de sluttede sig til M.
gjorde Numidierne velvillige overfor Masin-
nissa, og Galas gamle Soldater strømmede

R. om det Felt, hvor med dette
bestemte Resultat var opnået
at var Foretagendes Afslutning

til (allievigne fra) fra Markter og Lands-
byer, ^{per alle Sides} og aggede Ynglingen til at genindføre
det gamle faderne Rige. I Troppetyrke var ^(numerisk Henseende) Talletyrke
Magaetullus [ham] ^{ikke særligt} noget ^{dels} overlegen; thi [han
^{havde han selv} havde [baade] selv den Hær, med hvilken ^{dels}
han havde overvundet Caprusa, ^{og en del del} dels nogle af
dem, der havde underkastet sig ham efter
Kongens Død, ^{dels} [og endelig] havde den unge
Lacumago ^{en stor Menge} hidført valdige Hjælpetropper
fra Syphax. Magaetullus havde 15.000
Mand Fodfolk og 10.000 Ryttere, hvormed
han i aaben Mark stødte sammen med
Masinissa, der ikke tilnærmelsesvis havde
saameget Fodfolk eller Rytteri; 6

Version Nr. 8.

Tild. 8-11-1910. Fortættelse §§ 9-12 incl.

Dog sejrede dels de gamle Soldaters Tapper-
hed, dels den ^{den i romersk og punisk Tjeneste øvede} Lygthed | Anføreren havde erhvervet
sig under Kampene mellem Rom og Karthago;

Prinsen tilligemed Formynderen og en ubetydelig

Skare Masagouliere ^{de} tyer ind paa (det) karthaginiske
slette) Landomraade. (Efter at Masinisa saaledes

[paany] kommet i Biddelse af sit ^{de} fædrene Rige,

mente han, da han) indsoa, at der ^vventede ham

en betydeligt større Kamp mod Syfax, ^{ikke saa lidt} ^{Vgabendyst} ^{at genoprette det gode Forhold til sin F.} ^{og} at det
var bedst atter at komme til at staa paa en god

Fod med sin Fætter, og han sendte derfor ^{noget} Ge:

^{mand} sandtes, som dels vakte Haab hos Prinsen om,

at han, hvis man gav sig Masinissas Naade i

rendnu

✓ fandt han,

skulde valke

Vold, vilde komme til at nyde samme Øre,
som Jorden var blevet Macinissat Ogalees
til Del hos Gala, dels gav Magaetullus / Lofte v bindendes skulde.
Som at] ikke blot om Frihed for Straf, men
ogaa om, at hele hans Æjendom ubeskæmt erligt og redeligt
skulde tillægges ham, og derved opnaede
han, skönt Karthaginianserne [afbydede i hans
tyd og gjordt alle for
dig pra], at det ikke skulde ske, at fau alt
lyggetil at begi sig til fau
over pra sit Parti, da baade Lacumages og
Magaetullus fortrak biskedne Kaar i Fæd:
relandet formfor Udhandigt med. 6

Version Nr. 9.

Civili

Til d. 15. November 1910. Caecaris Commentarii de Re Civili

Comm. III Cap. ~~XXXX~~ §§ 2-5.

Da han (Caesar) bemærkede, at Pompejus holdt
førte han - og mente sig i fordelagtige Stillinge, mente han efter at
man have gjort Flæsen tilbage til Lijum, at [des] burde
fætte en anden Plan. Derfor drøgtt han den
følgende Dag med alle Tropper mod Dyrrachium
i en lang (Omvej) og ad en vanskelig og
snævre Vj i det Flaab at [Pompeius] han enten
kunde (trænge Pompejus sammen) til Dyrrachium
da C. nemlig vidste, at han h. eller afskære ham derfra, da denne nemlig
havde bragt ^{al} Provianten og ^{helt} Uldrustningen
til hele Krigen) desuden, ^{hvert} saaledes skete det ogsaa.
Thi Pompejus ^{i Forskringen} [ment] var først usidende om

denne Plan (og mente, da man saa, at hans
Caesar drog bort i en anden Retning, at ganske
han havde bortfjernet sig, drevet af Vands Grundten til hans Bortgang
lighedske, ved Kornforsyningen, /dass han var tingende i ved K. men
omere af Spejdere blev underrettet om det
^{virkelige} faktiske Forhold, bryder man Dagen efter op bød
for Ljren i det Haab, at man ad en kort
re Vj kunde ^{komme i Vegen for} imødegaa Caesar. Da Caesar ^{imidlertid}
havde en Anelse om, at dette vilde ske, op-
muntrer man Soldaterne til at udholde ^{med}
Anstrengelse med Taalmodighed /og efter A-en
kun at have holdt Rast en kort Tid af
Natten ankommer man ved Daggry til Dyf kom han om Morgenen
sachium, ^{lige da} medens netop Pompejus's første Kolonne Fortrope
saa i det fjern, og slaar der Ljre. Man slog

Version Nr. 10.

Til d. 22. November 1910. Fortællelse. Cap. XXXVII

Da Pompejus [^{saaledes} der] var afsparret fra Tyr-
ræchium ^{og} ikke var i Stand til at sætte sin Fla-
maa han nøjste med at bygge sigt Ejendom igennem, ^{udfører han} benytter han sig af, en Plan,
han havde i Baghaanden, og bygger en stærkt be-
fastet Løj paa et højtliggende Sted ved Nævn
som dannes en nogenlunde bryg. ^{hvor Skibe nogenlunde kan lægge til} Petra, hvortil der er et mindre Indløb for Skibe,
bar Landingsplads og som- og som kan yde dem Ly for visse ^{redninger} Vind. Han giver
Befaling til, at en [stor] Del af Krigsskibene skal
vanden Tilførsel. samles der, og at der ^{des} skal ^{tilførsel} [tilførsel] Korn og [Proviant]
fra Asien og ^{idél helt fra de egne} fra alle de andre Lande, som var
i hans Magt. Da Casar mente, at Krigen
vilde ^{temmelig længe ud} trække i Langdrag, og ^{var ved at oppgive Kædet} mistroede om Tilførsel
fra Italien, siden nemlig Pompejanerne saa omlyggede

ligt holdt alle Kystes boat, og siden man egne Flaas-
der, som man om Vinteren havde ladet bygge paa
Sicilien, i Gallien og i Italien, lod vente paa sig,
sendte man Gesandterne Quintus Tillius og Lucius Legatione
Canuleius ind i Epirus for at faa Kornforordning:
gen ordnet, og da disse Strækninger laa temme-
ligt langt borte, ^{op} indfrettede man ^{bygninger} Forraads kamre / og paa visse Steder
^{udover - fra} paalignede de naermeste Byer Kornleverancer. ^{hjelpedes} Endvidere Agtkorser
^{opsøges} befalede man at ^{det} indbringe alt ^{man kunde finde} Korn, ^{ganske vist} fra Lissus og fra
alle de parthiske Forter. Det var nu gramme lidt, Smaabyer
saavel paa Grund af selve ^{Landets} Jordbundens Beskaaf-
tenhed, da Egnene nemlig er klippefulde og bjergrige
og for det meste behøvet Indførsel af Korn, som Kornforbruget for d. m.
fordi Pompejus havde forudsat dette og tidligere havde i de naermest forudgaaende
de udplyndret Parthiskene og ladet alt det tilvlydbragte behandlet P. som Fjender
ladet alt Korn indsaml

ved Plyndring og Udgørrning

Lad Rytterne tørste og opvode Korn føre bort fra deres plyndrede og [gennemsøgte] af deres Huse og

Huse af Rytter

Version Nr. 11.

Til d. 29. November 1910 Fortættels. Cap. ~~XXXXIII~~.

Da Casar ^(var kommet paa det rene hermed) havde erfaret dette, ^{en} fatter han ^(sin)

^{som i. lagde vor} Beslutning (i Overensstemmelse med Terran forholdene).

Rundtom ^{fremragende} Pompejus's Ljor var der nemlig ^{en} stor

Mangde ^(højtbliggende) og klippifulde ^{st.} Høje. Disse

besatte han først ^{-o: primo-} holdt man i Bevægelsen besat med Tropper og

byggede stærkt ^(befæstede) Forter paa dem. Derpaa paa:

saaledes som N. paa hvert ^{Ferrain} begynte man, idet man rettede sig efter ^(Vatus) for:

enkelt Sted gik med sig holdene paa hvert enkelt Sted, at indsolutte Pompejus

trække ^{en befæstet Linie} ved at føre Belysningsarbejdet fremad fra Fort til

Forst, idet hans Formaal var dette, da han hav. disse
de Vanskeligheder med Kornforsyningen, og da
Pompejus var ^{det knapt} ~~overlegen~~ i Rytterstyrke, at han ^{stort ved sit helvige Rytteri} derved
under mindre Fare kunde føre Korn og anden
Tilførsel sammen til Haem alle ^vegne fra,
^(netens han samtidig forhindede) tillige, at han kunde forhindre Pompejus ^{i til-}
^{vebringelsen af Fodst} at lade Fodspunte og gøre hans Rytteri ude
af Stand til at medvirke ^{under Operationerne} mestil, og for det
tredje, at man kunde gøre ^{nedbryde} et Skaar i den
Anseelse, som Pompejus syntes at støtte sig til
navnlig hos ^{udenlandske Folket} de fjendtboende Nationer, naar det
Rygte [havde] udbredte sig over Verden, at han
blev belejret af Caesar og ikke vovede at indlade
sig i Kamp.

↖ aaben